

Kalocsa Zsuzsa

Válogatott versek

SZERZŐI MAGÁNKIADÁS
2022

Felelős kiadó:
Kalocsa Zsuzsa

Készült: A/5 méretben 110 oldalon
ePUB formátumban

ISBN 978-615-81149-6-7

Nyomdai munkák: Pethő Nyomda, Kaposvár
2022

Kedves Olvasó!

*Aki e kötetet olvassa részese lehet a versekben írt érzéseimnek,
gondolataimnak, melyek
az írást, a verselést táplálják s egyben lelki felüdülést és az önkifejezés
lehetőségét jelenti
számomra, teljessé teszi az életem.
Kívánom, hogy lelje örömét a versek olvasása közben a kedves Olvasó,
s talán ezáltal
derűsebben élheti a mindennapjait.*

Gond nélkül?

*Köszönöm a sorsnak, hogy élek
és van családom és van hitem,
a világban vagyok egy lélek,
hol szeretet házáat készítem.*

*Esténként imám megvigasztal,
érzem valaki mindig megsegít,
reám ragyog a nap sugara,
s a fénye remélni kényszerít.*

*Az életutamon hajt a vágy,
jó volna úgy élni, mint virág.
Olykor élek szabadon, talán
gond nélkül, ha jó' a forró nyár.*

*Hitemben őrzöm az igaz szót,
közben néha, mégis gyanakszom!*

Kalocsa Zsuzsa

Az én városom

*A somogyi lankák, erdők zöldje,
hol születtem és vagyok gyermeke.
Szeretem a dombok vonulatát,
virágok és parkok szép városát.
Itt nevelt drága jó anyám, s apám,
felnőtt kor, szerelem itt talált rám.*

*Ide köt most is minden jó érzés,
e szép tájék, örökre az enyém.
Lankái közt folydogál a Kapos,
vihar közeledik, oly haragos.*

*Templom órája dallamot játszik,
lágymallamára, szél bújóskazik.
Ébred a város, napsugár köszönt,
s én mindennap láthatom e gyönyört.*

*Szökőkutak vize gyöngyként csobban,
szívemben oly sok szeretet lobban.
Virágok városa mily gyönyörű,
az esték pompája csillagfényű.*

*Itt mindenki megérti a szavam,
számomra mindig gyógyító balzsam,
örökre a lelkem húrja marad.
Nappal s éjjel csak hozzám tartozol,
álmom elringat, hold már világol,
városomra, az éj fényt varázsol.*

*Nyarak jőnek s mennek, te maradsz
Kaposvár, Te vagy az örök tavasz!*

A mi folyónk

*A köd szürkén gomolyog
a víz felett,
tetején csak egy-egy hullám
tekereg.*

*Néha elhaló csobbanás
hallatszik,
ha, nyír ága hanyagul
megmártózik.*

*Csak a part néma, régóta
hallgató,
nincs gyermek zivaj, ember
nem sétálgat.*

*A horgász téved ide...
halat fogni,
szidalmaz, ha a szerencse
kerüli.*

*Színes karika fut a hullámokon,
fénylő víztükörben magamat
látom,
csend ül szívemen, nyugszik
éber álmom.*

*Lassan leszáll az est,
párát fú' a szél,
s lefolyik a tegnap.
a Kapos vízén.*

Ide tartozom

*Itt, ez az én otthonom, városom,
hol utat mutatnak a csillagok.
Itt élem a mindennapi életem,
hol annyi virág nyílik a tereken.*

*Ide tartozom, hol zeng a harangszó,
s, reggel ébreszt a víg madárszó.
Fehér fátyolával tündököl a hajnal,
bánatot feledem, örömöm vigasztal.*

*Fiatalságom boldog perce,
régi és az új emlékek özöne,
hol a Nap tükörként ragyog,
a szívembe szeretet honol.*

*Kertekben illatos virágszálak,
körötte méhek táncot járnak,
olykor könnyű dalt zümmögnek,
helyüket változtatják szüntelen.*

*Pacsirta rebben a langyos szellővel,
figyelmet érdemel csodás énekével.
Álmodom én is, szép és új dalokról,
szeretetről és sok-sok boldogságról .*

Látni akarod

*Ha majd idősen átsétálsz a városon,
szívedben él a vágy, még látni akarod.
Fő téren csak ámulsz, mikor körbenézel,
s látni fogod, hogy mi minden megváltozott.
Templom, az nem!..előtte szökőkút csobog,
felszökkenő vize...nap fényében ragyog.
virágos házak, ablakok mosolyognak.,
ha a templomi harangok megkondulnak.
Kossuth szobor is áll, övezi fák árnya,
büszke a város,..idegen mindezt látja.
Város szélén lassan folydogál a Kapos,
ha vihar közeledik, kissé zavaros.
Esték pompája igazán csillagfényű,
mint odafent az égi mező, oly gyönyörű.*

*Hát, vésd szívedbe Kaposvárt mindörökre,
a múltadra, jelenedre legyél büszke!*

Somogyi lankák

*Ó, ti csodás somogyi lankák,
régóta vagytok az én hazám,
s dicshimnusz zeng rólatok a szám!
Ettől szebbet még nem találtam,
nyári illatok felém szállnak.
Bárhova visz az utam s járok
mindig-mindig visszatalálok.
Mint hegynek a csúcs, részemmé' vált,
idős korban is nyugalmat ad'!*

*A karcsú domboknak hajlatán
hold fénye ragyog az éjszakán.
Lenge szél borzolja bokrait
s, az égre huncutul felkacsint.
Bolyongva jár a fény a völgyben,
minden kis zeg-zúgot keresve.
Új ruhába öltözteti a fát,
majd felszökik a domb oldalán.*

*A messze távolba kiáltom:
jó hogy vagy nekem, - kissé sápadt,
ha ősz köszönt s vetkőznek a fák,
s vele együtt csitul el a táj!
Völgyében köd száll és már havaz,
lassan virág nyílik, mint tavaly.
Felragyog bennem a nap fénye,
s fülemben cseng a völgy zenéje*

A cél, a hit...

*Egy életet eldalolni,
papírra írni, hogy lehet?
Próbálta talán valaki,
hogy ne csalódjon majd senki?*

*Örömmek, bának kevés a szó,
mikor a szív is lázadó,
igaz lét után vágyódó,
csak szépet, s a jót daloló!*

*Hinni.. szavak erejében,
emberek hű reményében,
tisztá elme megmaradjon,
hitet az Úr maga adjon!*

*Csak az igazat remélem
itt a földön, azt szeretném,
rosszat, a hamist siratom,
változik a világ, tudom!*

*Lelkem oly szelíd és buzgó,
amíg élek, bizakodó.
A cél, a hit legyen fontos,
Uram add, hogy áldjon a sors!*

A fák hegyén

*Tegnap láttam a fák hegyén
hogy felgyúlt az én csillagom,
nem félek, fényt szórja felém,
még egyedül sosem' hagyott.*

*Fejem felett a csillagom,
óvja szerelmünk melegét,
élet nehezén túl vagyok,
marad a megváltó remény.*

*Nincs lehetetlen, sors ígér,
kíséri végig utamat,
pezseg bennem hit és a vér,
mint a Hold a csillagokat.*

*A fák hegyéről majd lenéz,
felvilllantják alvó lelkem,
mind velem, éltet a kedély,
már nem félek, reménykedem.*

*Fák felett az Úr van jelen,
hiszem, ítélkez' lent és fönt,
hiszem, mindig ott lesz velem,
mert ott pihen s ölel a csönd.*

A jövődő

*Az esti csöndben egyedül hallgatom
mit susog a vén diófa levele?
Az udvarra nyílik a kis ablakom,
minden este zizegnek, én hallgatom.
Asztalon lap s toll, ha írni van kedvem,
messze még a hajnal, hisz oly végtelen.*

*Merengve nézem a fényt, a sötétet,
árad és apad mindkettő odafent.
Talán itt is azt látom, vegyem észre?
Boldogság, szenvedés maga az élet,
jövődő, ha nekem akar kedvezni,
az lesz jó, mert az Úr nem hagy elveszni.*

*Győz az elszántság, azt méltán hirdeti,
új rend jó', zengik a fák levelei.
Tudom, hogy a vágynak könnyű szárnya van,
húrokat feszít, csendes és zajtalan.
Még vár a hajnal, az éj búcsúzóban,
fámról trilla harsog, átfon a csoda.*

*Már jó' a nappal, a megszokott hajsza,
a tűző nap elillan a holnappal.*

Ábránd

*Egy régi kép a kezemben,
szép emlékek az elmémben.
Játszom még a gondolattal,
amint ölelsz két karoddal.*

*Halkan szól egy dal a szélben,
hozzád bújok vágy tüzében,
szívem tán' még most is reszket,
őrzöm máig azt a percet.*

*Tavasza volt és oly csábító,
szerelmes szívet ringató.
Rózsaszirmot fújta a szél,
s illatától megtelt a lég.*

*Régmúlt, mégis jöttöd várom,
de mindez már csak egy álom.
Ábránd nem hoz vissza téged,
fakult lett már a fényképed!*

Ajkam zengje

*Olyan legyek:
észrevétlen, szerény,
mint a lepke, ki már alig verdes?
De néha legyek erős, mint szikla,
fényt ontsak, mint odafent sok csillag?*

*Legyek:
néha fájó sebre gyógyír,
fáradhatatlan, ki terhet jól bír?*

*Legyek ember:
ha hívsz, menjek feléd,
a cél üzenete legyen merész!
Legyen hitem,
elvem s szeretetem,
hogy a valóságot megismerjem.
Ajkam zengje mindig az igaz szót,
és legyen mindenkor útmutató!*

Álmodunk

*Álmodunk:
szebb s jobb
világot,
s feledjük
a kapzsiságot!*

*Keserű az élet íze,
mert eltűnt a remény színe.*

*Némán csak osonunk csendben
bólintunk nagyot, hogy rendben!
Az álmunk, vágyunk végtelen,
miért van annyi nincstelen?*

*Valamit tenni kellene,
mert ha nem, minden veszve lesz!
Az Úr kegyes, segít nekünk,
hogy tovább már ne bűnhődjünk.*

Tudjuk azt, hogy nem hiába:

*szeretet a szívekben él,
hol a Nap glóriaként ég.
Az álmok valóra válnak,
s vége lesz a nagy csatáknak!*

Anyai szív

*„ E szót röpítse szárnyain a szél”
este s reggel, ott ahol él.
Óvta, vigyázta lépteim,
Ő, tudta az érzéseim.
Boldog voltam, mosolygott rám,
rózsás arcú Édesanyám!
Léte, mint a napnak fénye,
két szeme, ibolya kékje.
Odafent csillagként ragyog,
nézem, ha magányos vagyok.
Arany szívét nekem adta,
„Szálljon a széles tengerek felett”
szerető dala!*

Idézet:

Várnai Zseni Szeretni c. verséből való

Apró gyöngyszemek

*Látom az utcán mindenki siet,
reggel az idővel harcot visel
úgy, mint a tavasz jön-megy, s jó a nyár,
ontja fényét az izzó napsugár.*

*Virág szirmain apró gyöngyszemek
és hajlongnak a bóbitás füzek.
Fürtös orgonák úgy illatoznak,
s a pillangók benne megmártóznak.*

*Fűben a sok pipitér táncra kél,
lágyan simogatja a lenge szél.
Rigófüttý lombos ágakon bolyong,
smaragd levél közt, igazi porond.*

*Mily szép, ha a bíbor alkony leszáll,
éjben a Hold, s a sok csillag őrt áll.
Jer' velem legszebb nyarat álmodni,
madár trillára együtt táncolni!*

Árnyak és fények

*Árny vagy nekem –
mit nem tudok elhagyni,
egy fénykép,
mit nem lehet kidobni,
egy régi dal,
mit nem lehet megunni.*

*Hozzád érnék,
de már nem lehet,
ez az érzés
megbénít engemet.
Árnyak, mely takarják
lényedet,
nem engedik
szeretni az életet.*

*A sötétben bolyongok,
nélküled semmi vagyok.
Elszáll a vágy, akár a sóhaj,
marada fény,
mely oly halovány.
Hol van az emlékek pillanata?
Tűnődöm, itt járt az éj
angyala!*

Átölel a zene

*Esti csendben, távol szól egy zongora,
a szerelem dalát repíti tova.
Mint a szél feldúlva jó és felkavar,
fájdalmasan, ártatlanul szívbe mar.
Nincsen semmi sem, ami visszatartja,
szívet perzseli az érzés és hagyja.*

*Szavad csengését hallom a zenében,
egészen átölel, lüktet a testemben.
A fülemben dobol minden rezdülés,
lelkemnek oly jó, akár egy érintés.
Szelíd dallam kering velünk a légben,
érzéki gondolat táncol elmémben.*

*Mikor felcsendül billentyűn a zene,
olyan, mint gyermek apró szív-verése.
A lábam is különös ritmusra jár,
lelkem úgy száll, mint egy daloló madár.
Kedves ez az esti csend, harmónia,
életre kel, szárnyal a melódia!*

Az álmok

*Az álmok sohasem hazudnak,
csak hiszed, hogy néha becsapnak.*

*A tavasz is lehet csalóka,
ha madár a dalát harsogja.*

*Benned is éled fény varázsa,
zengi vágyad az éjszakákba.*

*Simogatja a lelked, tested,
óvakodj tőle, megsebezhet!*

*Reggel és este dédelgetnéd,
csendekben csak úgy becézgetnéd.*

*Elbűvöl majd a legszebb álmod,
boldog pillanat elvarázsol.*

*Éj rejtelmes fénye átölel,
s érzed a vágy hangja mily könnyed,
mint selyme a kéknek, a fénynek,
hisz veled vagyok, nappal s éjjel!*

Az én Rónám!

*A távoli Rónám úgy ringat engem,
szemem rajta pihen e nyári esten',
vonuló felhőn, szálló madarakon,
míg ülök orgonák alatt, a padon.*

*A gondolatom is száll egyre messzebb,
elrepít a képzelet, vágy él bennem,
nézem kihunyni készülő csillagot,
hold udvarán, pár időzve még ragyog.*

*Szeretnék boldogan élni s kacagni,
nem úgy, mint az a sok csillag kihunyni,
érezni kertemben virág illatát,
nem látni, hogy a szirmukat siratják.*

*Sebeim, virágszirommal takarnák,
harmatcseppel a fájdalomam csitítnák',
s üdvözölnének örömteli percek,
mint a borult égen eltévedt fények.*

*Újra trillázna fákon a sok madár,
s tovább ringatná álmom, az én Rónám!*

Az idő

*Gondolatodban ott vagyok
naponta, mint múltó idő,
amely folyton tovaszalad,
hogy várjon, soh' sem kéred őt!*

*Az álmaidat hajszolod,
de a röpke perc elillan,
s marad a csalfa pillanat,
ami már úgysem simogat.*

*Csendedben' a béke honol,
elméddel még tiltakozol.
Álmod könnyű szárnyon suhan,
idő ködébe nem bújhat.*

*Új dolgokat hoz a jövő,
mosoly arcodon tündököl,
és a régmúlt idők fölött
visszajő az élet-öröm!*

Az idő szele

*Az idő kíméletlen szele
redőt tett arcomra reggelre.
Tréfálkozott velem a tükröm,
így jót kacagtam eme trükkön!*

*Miért eme furcsa változás,
higgyem, ez már őszi hervadás?
Azóta más arc mosolyog rám,
rég ilyen volt a jó nagymamám?*

*Szép volt, púdert sohasem használt,
napon, kendő takarta arcát.
Ajka, mint a kibuggyanó vér,
vonzotta, férfi tekintetét.*

*Haja barnán borult vállára
és kontyba fésülte álmában.
Szeretnék a nyomába lépni,
ne kelljen a tükörbe nézni.*

Béke

*Annyi mindent takar e szó, béke!
Te is tudod, ha szabad
minden ember lelke,
ha nincs zsarnokság, háború,
béke van lelkedben
és nem vagy szomorú.
Kedvesed veled van,
s boldognak látod,
érezed, ez a legfontosabb
a világon.*

*Mikor nap, mint nap gyötrődsz,
és arra gondolsz – feladod,
de távol tartod magadtól
e gondolatot.
Bízol és reménykedsz,
szíved újra békét sugároz.
Csoda, ha veled lenne,
s feléd lobbanna a fény
az élet halk zenéjén,*

kárpótolna mindenért!

Csendünk percében

*Mondd, miért nem tart a nyár örökké?
Fájón lebeg az éj az ősz ködén.*

*Nem nézem a rózsák hervadását,
a színes levelek búcsúzását,
töprengjek a fagyos tél reggelén,
s bámuljak ki az ablak üvegén?*

*Nem vágyom búcsúzni még a nyártól,
mikor virágillat száll a fákról.
Nyárban átfon a sok gyönyörűség,
mindezt elengedni könnyelműség!
A reggel terít selymet és bársonyt,
az arcomra csal derűt és mosolyt.
Ölelkezik éj a csillagokkal,
majd játszva az édes gondolattal,
mint az üde szél a hajnalokkal.*

*Az jó, ha aranyló napfény ragyog,
ölel karod, ettől boldog vagyok.
Csendünk percében a fény simogat,
s libbenő szellő a hajunkba kap.*

Csokorba kötöttem

*Csokorba kötöttem a tavasz fényét,
trillázó madarak vidám énekét,
szeretetet, a napsugár melegét,
hajnalok pírját, édes ébredését,
smaragd mezők, rétek üde szépségét,
ég kékjét, a csillagok lebegését.*

*Őszinte és igazi barátságot,
hű szívekben lakozó boldogságot,
rózsát, egyetlen szerelem virágot,
lelkekben szunnyadó örök dallamot,
ég mezején vándorló holdat, s napot,
varázslatos és csodás pillanatot.*

Daloló madár

*Ó, te gyönyörű madár,
ki, lágyan trillázva szállsz,
messze fenn, kéklő égen
szívedből szól dallam-ár.*

*Dalolva szállsz, s énekelsz
azúr égig csak kerengsz,
nap áldozó aranya
kísér fészked aljára.*

*Olyan vagy, mint poéta,
az éj körötted néma,
mondd, hát daloló madár,
miért van, folyton dalolsz?
A dalodba mi kerül,
mi szívedben összegyűl?*

*Taníts engem öröme,
leljek csodás kincsekre!
Figyeljenek reám,
úgy, ahogy, most én reád!*

Doni hősök

*Ártatlan fiatal, ki nem ismerte
a rettegést,
messze idegenben, zord vidéken
mi a szenvedés.*

*Megpecsételődött sorsuk,
meghalt a sok katona,
a vérző sebük felett
csak a csillagok ragyogtak.
idehaza az édesanyák hullatták
a könnyük,
nem tudták, hogy látják-e még
a szeretett gyermekük.
Annyit emlegetett jég-fagy országa,
s a Don-kanyar,
hol annyi áldozat alussza álmát,
a hős magyar.
Nagy árat fizettek idegenben,
ahol nem volt semmi dolguk,
csak értelmetlen halál,
amit mindörökre hordunk.*

*Hófödte sírokban, a temetetlen
drága testek,
hazatérésüknek minden
cseppje reményt veszített.
Hiába múltak el az évek
hosszú-hosszú sora,
a hőseink emlékét a szél
soha el nem fújja!*

Édesanyám

*Ma, a legszebbnek ígérkezik,
a lelkemben már tavaszodik
Kertemben az aranyfény leng,
képzeletem távolba mereng.*

*A boldogság jó, majd megy, Őt, kit
nem láthatok, az Édesanyám.
Csoda, vagy kincs létezik, Te vagy
számomra legdrágább, legnagyobb!*

*Kertem virága csak reád vár,
megérkeznél úgy, mint egykor, rég
szeretnélek és ölelnélek,
s a legszebbeket neked adnám,
Anyák Napja hajnalán!*

*A szívem, s szemem tele könnyel,
darabokra hullva lelkemmel
nézem, fent a vonuló felhőt,
s keresem díszített udvarod,
hol lehet az örök otthonod!*

Égi ajándék

*Még álmosan tekint felém a reggel,
pazar pompájával a nap kecsegtet.
Oly kedves e reggel bódult szívemnek,
mikor ablaküvegre gyöngyöket fest.*

*Ezüstös napfény csillan az ágyamon,
ébren vagyok és én mégis álmodom.
A lenge szellő halk dalt dúdol nekem,
lepkék táncukat járják a kert felett,
s kábultan szállnak le egy rózsára,
pedig harmatos a virág ruhája.*

*Eme reggeli fény égi ajándék,
Uram add, legyen mindenkinek remény
még mielőtt a Nap nyugovóra tér,
hisz ma, annyi mindent tenni szeretnénk!*

Életutam

*Szaladnak az évek, arcomon redő,
hajam tán' lisztes? – beszórta az idő!
Már csak dérlepte, szegényes kis álmok,
fiatalságot, régieket bánom.*

*Néha előjönnek, s vállamra szállnak,
dédelgetem őket úgy hajnaltájban.
Most vagyok a csend, szívemnek enyhét ad,
tudom, hogy nincs élet kettő, – ugyanaz.*

*A perc, az óra, mely csupán irgalom,
az életutamon elvezet vakon.
Az életemnek szent és tiszta lelke,
sohasem volt az mások előtt rejtve.*

Életünk

*Pár röpke mosoly,
amit nyújtok neked,
vagy könnyezve nézem
homályos szemed.
A csend dallamán az éj
egy dalt dúdol,
hegedű húrján lágyan
csak hozzád szól.*

*A zenénk fájó, nincs
újra hangolva,
a reményünk még él
olykor lángholva.
Álmaink csak hiú
ábrándok voltak,
hittük, hogy idővel
szárnyakat bonthat.*

*Már régóta viseljük
a sebeket,
ki mondja meg, miért?
– nincs rá felelet!
Élet könyve nem lenne
tele könnyel,
s a szívünk sem lenne
tele közönnyel.*

Elszállt emlék

*Ma rólad álmodtam és
a nyárról,
a szép emlék mind
visszavarázsolt.
Velem voltál illatos
tavaszban,
s őszben, együtt
jártunk az avarban.*

*Álmom még a szobában
imbolygott,
árnyékok, a párnán
játszva ringott.
Kerekre nyílt, kissé
álmos szemem,
néztem körül
sehol nem leltelek,
Pillanat ébresztett,
most néma csend,
szép álmom,
már hiába keresem.*

*Vágyam,- olykor
megcsillan a nyárban,
mikor napfényben
előttem álltam.
Idővel fázott
velünk az a nyár,
elszállt az emlék
és a sok madár!*

Embernek maradni

*Gyermeknek születélt,
lassan ember lettél,
soha nem feledted,
hogyan honnan is jöttél.*

*Egy embertelen világban
próbáltál hinni...csodákban.
Ma, leélnék úgy egy sorsot,
senkitől nem kapnak... jó szót.
Kedvesség pedig drága kincs,
hisz szeretet számukra nincs.*

*Látod, bajban van egy barát,
segítsd, felejtse bánatát.
A koldusnak nyújtsd ki kezéd,
lenézőn ne vedd rá szemed!
Tanulj meg embert szeretni,
téged így tud ő tisztelni.*

*Mikor az utcák kövén
jajong a magány,
s nézik a házak ablakán
mi van az út túloldalán,
vedd észre,
nincs remény... az út
másik oldalán!*

*Ne feledd el soh'sem,
hogyan honnét indultál,
a lényeg az, s hiszem...
igaz ember maradtál!*

Érezném illatát

*Orgona bokor mögött a régi házunk,
ott töltött időkre örökké vigyázunk.
Emlékek szinte mindennap visszajárnak,
mint felém hajladozó orgona ágak.
Nappal virulnak, az éjben szomorúak,
gyöngyszem szirmaik fájón elhalványulnak.*

*Hol hajnali illat, madárdal ébresztett
és a verőfényes napsugár nevetett.
Talán még a madár is máshogy énekelt,
mikor virágról az ablakomhoz reppent.
Oly kedvesen csicszergett, harsogta dalát
és én megértettem annak minden szavát.*

*Tudom, hogy már nem vár az a régi otthon,
nincs aki hívjon, nincs aki hazavárjon,
kitárt öleléssel, mosolyogva várna,*

Érezném illatát, s hozzábújnék újra.

Ezüstszínű éjszakán

*Ezüstszínű éjszakán
ragyogott a holdsugár,
ablakomon kopogott,
szelíden ránk mosolygott.*

*Látta, hogy itt vagy velem,
átölelt a két kezed.
Most a végtelent érzem,
szívedet adtad nékem.*

*Fény szikrája hajadon,
csábos mosoly ajkadon.
Sóhajod egy vallomás,
ez a legszebb álmodás.*

*Boldog perc e pillanat,
hisz oltod a szomjamat.
Csillagok vigyáznak ránk,
küldik az éjnek dalát.*

Feketét szó

*Feketét szó a korai est,
kékmezőre csillagokat fest.
Mindenütt fertőzött a világ,
s altatja milliányi fiát.*

*E forrongó s beteg nemzedék,
ki szívében hordja a reményt,
óh, mennyi keserv és mennyi árny,
míg győz szerte a hatalomvágy!*

*Szabadság, ne hagyd el népedet,
mert a test egyre jobban reszket.
Éjben, ha felébred a lényeg,
győzni fog a megsebzett lélek!*

*Majd szárnyakat ad valahánynak
s, a világban új jövő vágat.
Felkél a nap, ragyogni akar,
föld s ég között, árnyat kitakar.*

Félek,...

*Elszállt tőlem már minden
gondolat,
félek, hogy így lesz, tán'
ennyi vagyok?
Úgy félek, neked semmit
sem hagyok,
üldöz a sors, egyedül
maradok?*

*Tekints a lelkembe,
az még remél,
tudnod kell, az mindennél
többet ér.*

*Néha a fájó szív is
megszakad,
a keserű szó, hogyha
ott ragad.
De lehet még jóságos
és szerény,
nemcsak fájó, s annyira
kemény.*

Friss illatot lehel

*Rózsa lehajtja álmodó fejét,
szemét lesüti az est, s odalép,
nem látni arcát, lopva jár az éj,
halványra festi a szőke holdfény.*

*Reggel magához öleli a Nap,
csak a szellő lengedez, még csend van.
Friss illatot lehel, mily csábítón,
ágyamhoz kúszik lassan, kábítón.*

*Álomból keltesz, te édes illat,
rózsaágról, madár hangot hallat,
egyre tisztább ez az édes dallam,
dudorászom én is, vele halkan
Fény sugarával elszáll a dalom,
a messze rónát szelídnek látom.
Fent a kéken, a fátyol oszol szét,
sárga aranyba izzik már az ég.*

Fodros blúz

*Régi ruhák a sublót' alján,
fodros blúz és farmer nadrág,
viselte őket régen egy lány,
őrzi lelke mélyén, s az a nyár.*

*Melengeti keblén, vigyázza,
boldog volt benne ott a bálban.
Körülállták, bókoltak neki,
csak táncolt, nem számított semmi!*

*Fodros blúz, ha beszélni tudna,
szerelemről mesét mondana.
Fiókban őrzi az emléket,
a régi és legszebb meséket.*

*Az a tánc és az a szerelem
csodás volt, mint könnyű lehelet.*

Gyermekem

*Mindig járható úton lépj tovább,
ne várjad sehonnan sem a csodát.
Szemeddel kövesd az új dolgokat,
ne hidd el a dicsérő bókokat.
Ha belül fáj ne lássák, hogy szenvedsz,
érezzék, hogy te mindenkit szeretsz.
Ne törődj azzal, ha sértő a szó
és fontos-e a mondanivaló.
Az igazság mindig ott van belül,
ha ezt érzed a lelked megszépül.
Életedben jusson majd eszedbe,
mit tanított az otthon melege.
Add tovább a legféltettebb kincset
mi szívedben van, a szeretetet!*

Hiszem

*Én költő lennék? Senki ne vallja!
Mert a gondolatom túlszárnyalja.
Nem kell dicsőség és nem kell babér,
olvassák versem, az elismerés.*

*Életem, nem múlhat el vers nélkül,
hiszem, hogy egyszer hozzátok kerül.
Olvasonak legyen majd drágakő,
mely a szívből, őszintén jó' elő!*

*A rózsák illata csak rátok száll,
éjben a csillagszemem téged lát,
az ablakon át sóhajt a hajnal,
álmok ködében rejtőző szavak.*

*Eme versem pompázó lehetne,
de mégsem az, én ezt elismerem.
Nincs benne semmi lényeg, varázsszó
csak könnyed lángolás, mely átlátszó.*

*Olykor szikrákat gyújt a képzelet,
bölcs tanácsot, s a békét szeretem.
Szégyellem a nincstelen nyomorát,
ha nincs ki adjon neki vacsorát.*

*Öröm a mosoly, fáj a zokogás,
az élet harca, a gyermeki szigor,
mért' jó ez, mért' nem válaszol a sors?
Mondd, ki fejtí ezt meg – az olvasó?*

Hittel telve

*Csodálva nézem a végtelent
milyen hatalmas és féktelen.
Szemem követi, csillag hull le,
varázslatos, a légben ég el!*

*Az ég alatt állok s kiáltok,
hogyan megtörjem a némaságot.
Tegnapra már nem is gondolok,
köröttem béke és csend honol.*

*Holnap majd új csillag születik,
szívem is az újra éhezik.
Lelkem szép madara szárnyra kél,
mint nyári estén a lenge szél.*

*Fényekből majd koszorút fonok,
kísérjen végig az utamon.
Szőke hold ezüstöt von körém,
s hittel telve leszórja elém!*

Hol késik?

*Hol késik a szeretet?
Tán' szembe jó velem?
Nem lelem!
Ó, itt van a szívemben!
Oda ültettem,
mindennap becézem,
mint szellő úgy simogatom,
majd neked ajándékozom!*

*Erőt ad, óvjad minden percét,
itt, belül őrzöm szép emlékét.
Mert ő, olyan csodákra képes
fennséges, mint csillag az égen!
A szív hangja megszólal
csendben,
bent ragyog,
velem a szeretet!*

Húsvéti ima

*Fájó csend a hulló könnynek,
tövises bánat, léleknek.
Húsvét harmatos reggele,
szomorún' néz az emberre.*

*Üresek a templomok, és
üresek a hosszú padsorok,
hívóók nélküli az ünnep,
így élni miért, szüntelen?*

*Úr asztalán fehér gyertya,
nincs, aki azt lángra gyújtsa?
Síró a harang, zúgva-zeng,
mécsesek fénye körbeleng.*

*Szívben, az ünnep is kopott,
csak üres semmiség tolong.
Remény mélyen a lelkünkben,
Istenünk hozzád esdeklünk!*

*Kérünk, adj erőt és jelet,
hallgasd meg könyörgésünket.
Feltámadt Jézus, a fiad,
legyen üdvözítő szavad.*

*Méltók legyünk az ünnephez,
vigaszt leljünk türelemmel!*

Igaz úton

*Valami szépet kellene szólni,
mert nem elég ám', csak álmodozni,
a szíveket némán elrabolni,
tenni kell, hogy tudjunk meghajolni.*

*A gondolat túl kevés, az érzés,
a tett kell hozzá, meg a szenvedély!
Tudnunk kell, hogy ma miért is élünk?
Szeressünk és mindvégig reméljünk!
Bízni s küzdeni az igazságért,
értelmét sok ember nem látja még!
De szeretnének jobb sorsra vágyni,
igaz úton menni, nemcsak várni!
Mondd az álmokkal majd célba érnek,
csodával együtt élnek a remények?*

*Jövők, ha majd szomorú dalba kezd,
el ne veszíts, fogjad mindkét kezem!
A szívünkben nem terem düh, s harag,
nyugtat a józan ész, az akarat!*

Ifjúság szele

*Szomorú virág
szirmán pihen a csend,
múlik az idő, s te észre
sem veszed.
Néha megáll, tán' hallja
a sóhajod,
vigasztal, hisz elillant
a tavaszod.
Ősz szálak közt
a napsugár ott maradt,
s éveiddel együtt
szép lassan haladt.*

*Szeretet veled van,
kedvesen átfon,
mint anya gyermekét,
ha ölébe von.
Szívedben az álom
vágyat rejteget,
de a szerelem csak
hervadást sejtet.*

*Ifjúság szele könnyen
repít madarat,
az élet megy tovább,
kár, nem maradhat!*

Itt, a földön

*Sokszor érzem, hogy
az őszinte szó elég,
hogy ne legyen köztünk
az a mély szakadék,
hisz lábunkat sem húzza
holmi nehezék,
elmúlt már a sok fájdalom,
a rossz emlék.*

*Mennyi kín borítja
a régi időket,
hit van a szívekben,
elül a rémület.
Felcsendül majd
az új tavasznak dallama,
tudom jól, mindig így
kellene szólnia!*

*Az érző szíveknek némán
dobbannia,
hazáról ne legyen nehéz
álmodnia!
A csodálkozó éjben
könnyű lépések,
eltűnik a kín, a fájdalom-
érzések.*

*Emlékeket az Úr asztalára
teszem,
mert elég az őszinte szó,
én azt hiszem.
Nem lesznek kétségek,
csak felhőtlen öröm,
Erős akarat, jó szándék
itt a földön!*

Jó lenne hinni

*Szegénység az utcán ácsorog,
kabátján, esővíz lecsorog.
Mondd, miért lett ő az üldözött,
nem fér meg az emberek között?*

*Alamizsnáért, - megdolgozott,
életéért soh'sem háborgott.
Azt szeretné, mi megilleti,
emberként mindenhol tisztelni!*

*Álmodni majd egy szebb világot,
bátran nyitnak ajtót s ablakot.
Hol az ember, ember marad,
nem pedig egy üldözött vad.*

*Feje felett szép házikó lesz,
kenyeret a sarki boltban vesz.
Nem kér ruhát, cipőt, adományt,
nem kap több megaláztatást.*

Karácsonyi szeretet

*Várjuk már az Úr eljöttét,
Szent Karácsonynak ünnepét.*

*Díszes adventi koszorúk,
rajt, gyertyák fénye mind kigyúl.
Hit-remény-öröm, s szeretet,
mindegyik ünnepet jelent.
Bennünk árad a szeretet,
mely egykor oly tisztán fénylett,
lélek, ma a bűntől reszket,
szavak, megtörik a csendet.*

*Templomi harangok zengnek,
az égieknek üzennek.
Köszöntsük Őt, megszületett
hideg éjben a szeretet.
Angyalok éneke csendül,
szívben öröm-óda zendül.
Megváltást hoz e világra,
Istennek egyszülött fia,
ki a Jézus nevet kapta.*

*Köszöntik, az Ékes Csillagot,
látván Isteni boldogságot.
Öröm legyen e perc emberek,
az Úr is ünnepel veletek!*

Karodban

*Szellő oson tereken át,
virág illata lengi át.
Elsírja régi bánatát,
nyári szerelem sóhaját.*

*Nyári szellő, ha simogat,
napfény a partra hívogat.
A fénylő habok tetején
hattyúpár ring a felszínén.*

*Ringtam én is a karodban,
kettőnket láttam álmomban.
Jöttél felém, fogtad a kezem,
feledni oly nehéz nekem.*

*Boldogság dala hozzád száll,
szívem lüktető ritmusán.
Érzem a kezed melegét,
szemedben a vágyak tüzét.*

Két szemedben

*Amit adtál, azt mondtad mind enyém,
pedig nem kértem semmit Tőled én.
A két karoddal magadhoz vontál,
a fény és a tűz magad, Te voltál.*

*Lágyan simogattál és becéztél,
a szív ilyenkor oly sokat remél.
Te voltál nekem az édes álom,
a kertben nyíló legszebb virágom.*

*Gyönyörűt láttam a két szemedben,
örömetéreztem: vágyakhevében.
Hallottam a szíved dobbanását,
a szerelemnek minden csodáját.*

*Lelkemet a boldogság tartja fogva,
a legszebb szenvedély - a titka.
Amit adtam az mind a Tiéd lehet,
az álmodozó, szerelmes lelkemet.*

Kinyílna szívem

*Emlékszem még a régi házra,
ültünk s vártunk egy játszótársra,
falak őrzik a gyerekes tettet,
zsivalytól a ház szinte rengett.
A ludak az ég felé merengtek,
még a kutya is összerezzenet.*

*Fecske csicsergett póznán ülve
tavaszt, szebb időket zengte.
Lesz-e, ahova bereppenhetnek,
hol nyugodtan megpihenhetnek?
Az elhagyott fészek várja őket,
amit itt hagytak tavaly ősszel?*

*Fogadnám én is a csicsergő népet,
kinyílna szívem, s lelne fészket.*

Költészet Napjára

*Elkerülöm én a világ baját,
az egekig kiáltó nyomorát.
Halk sikolyomra ki figyelne fel,
tán' ékes szóval többet érnék el?
Ember, ember ellen ki vétetett,
büntetlenül kegyelmet: nyerhetett?*

*Ártatlan emberek és gyermekek
életükre galád módon törnek.
Ó' ember, hát miért hagyod magad,
hisz lelkükhöz a te véred tapad.
Fáj a lelkem...háborúról hallok,
álmban is mindig felriadok.*

*Ha érték lesz az ember és erény,
akkor lesz tiszta az égbolt, s jó fény.
Majd lágyan megszimogat és becéz,
s közben halkán suttogom: még,
nem elég!
Ó' Istenem, mily boldog lehetnék!*

*Oltalmul kérem az Úr kegyelmét,
világban, ne legyen több szenvedés!*

Könnyezve búcsúzik

*Lombjukat siratják a fák,
könnyezve búcsúzik a nyár,
halk zenére hull a levele,
felkapja a szél és fut vele.*

*Most tarkát fest az ősz keze,
festő sem alkotna szebbet.
Nagy a csend, ráborul az álom,
mélabú zörren meg a tájon.*

*Hullnak virágok kelyhei,
ősz is hullatja könnyeit.
Elmúlik minden, mint a bánat,
hideget varázsol magának.*

*Földig hajol a fűz lombja,
nincs kedve, hogy táncát ropja.
Búsan szemlél, hisz talpig gyászban,
lehajló ágai a sárban.*

*Hajnalban suhanó ködök,
táj sívár, fenyves gőzölög.
A hideg szél büszkén fütyörész',
varjúhad a fákon gügyörész'.*

*Hűvös reggel megborzongat,
feledem a szép napokat.
A tavasz majd jobb kedvre derít,
boldogságom a mennybe repít.*

Legszebb este

*Tenger mellett merengek csendben,
kellemes este kedvesen lelkendezve,
kedvesemet meglepve,
szemedben szerelmet keresve.*

*Reszket testem, lelkem,
jer' szeress engem.*

*E percek feledhetetlenek,
elveszek benned,*

Te jelented nekem a legszebb estét.

*Kezem a kezében,
nem telhetek be Veled,
eszem elvetted.*

*Kellessz nekem Egyetlenem,
kezed el nem engedem,
mert szeretlek!*

Lehull a függöny

*Leltárt készítek múltó évekről,
álmokról, bánatról, örömökről.
Megkérdzem most az égieket,
mit tettem jól, mi volt a rossz és szent?
Várok, de nem jó rá a felelet!*

*Te sem mondd el ma a véleményed,
ne, ne ... fájna az igaz beszéded!
Nem könnyű az élet, az út hosszú,
sors barázdákat adott válaszul.
Csupa rohanás volt az életem,
feszített belül a szó, a szívem.*

*A gondokat nem hagyhattam másra,
a szű, mint a fát, lelkem úgy rágta.
Lelkem legmélyén vittem bánatom,
keskeny utam emelt fővel jártam.
Tükröm fényében csillant erényem,,
halkan suttogom mindezt szerényen.*

*Panaszt nem fog szólni a szám,
inkább a múlt álmait számolnám.
Mérlegre tenni már nem érdemes,
mit tettem jól, mást úgysem érdekel.
Mennyi idő maradt, mire elég?
Vagyok boldog, hisz ennyi már elég!*

*Vaj' maradt-e még néhány gondolat,
befejezzem a kezdett sorokat?
Őszintén írni, itt az alkalom!
Ha majd végleg lehull a függönyöm,
megköszönöm, hogy volt sok örömöm!*

Leselkedő magány

*Ma, vendégségbe jött hozzám a magány,
szürkén sötét, s némán leült mellém,
gyötrő lelke lázong, mint az enyém,
hozta magával a nyárnak illatát.*

*Töprengtünk csak az időn és a múlton,
elszállt, nem állt meg, szüntelen haladt,
ami szép volt, az máig álom maradt,
tán' zord szelek szárnyán bolyong az úton?*

*Bennem már rég megöregedett a vágy,
lelkemre nehezült a sok emlék,
csendbe temetkeztem, mint fény és az árny.*

*Leselkedő magány csak jött felém,
sors, ne engedd az álmok hervadását,
hagyd, hogy lobogjon az élet egén.*

Ma... (január 22)

*Ma, a Magyar Kultúra Napja ez,
és nekünk oly sok emléket jelez.
"Himnusz"-t Kölcsey Ferenc megalkotta,
mely a magyar lelkeket táplálja.
Olyan ez, mint égből kapott manna,
a szabadság-érzés benne vala',
éneki a határt nem ismerte,
a hit reménysége hálát zengte,
érző és biztató gondolatok,
enyhítette a fájó gondokat.*

*Látjuk, érezzük a jót, a szépet,
hit nélkül - hisz megszűnik az élet.
Hallgatjuk nap, mint nap a médiát,
és nap, mint nap halljuk a nép szavát.
Érzelem felébred, szívet éget,
mert legfontosabb, az emberélet.
Közösen összefog a szeretet
és felemel egy szegény nemzetet!
Egy az akarat és közös az út,
szóljon ajkunkról, a szép Himnuszunk!*

*Illatozzon a költészet virága,
hirdesse mindig, nem éltünk hiába!*

Magához ölel

*Elmúlnak egyszer majd a gondok,
és lehetek még egyszer boldog.
A felhők is szabadon szállnak,
hódolva, csillag ragyogásnak.
Egyszer majd én is felhő leszek,
ott, fent szabadon lebeghetek.
Simogat majd a bársonyos fény,
vigaszom lesz, s legszebb ajándék.*

*Olyankor megnyugszik a lelkem,
mikor, szárnyal a képzeletem.
Napfényben csillogó reményem,
átkarolja az egész lényem.
Ezüst színnel festi a hajnalt,
majd leejt fénylő sugarakat.
Sugara, a boldogság lenne?
Magához ölel minden este.*

Már látom

*Már látom,
hogy a józan ész megfagyott,
már érzem,
hogy az élet úgy nyomasztott!
Már értem,
hogy miért e gyors rohanás,
mint síneken
az ütemes kattogás.
A kétségekkel
itt vagyok egymagam,
az új remények
egyre csak elhagynak.
Álom menekül
siet a holnappal.
Rohan az idő
az emlék a múlté',
talán egy nap
a szükség válik köddé!*

*Érzem,
valaki elvette hitemet,
csalfán magával
ragadta szívemet.
Titok s sejtelem kúszik
a létemen,
fájdalmas közönyt
hagy az emlékezet.*

Mardosó fájdalom

*Hát te hogy élsz? - kérdez az ember,
lenézőn, soh'sem vesd rám szemed!
Írom a verset, mit és kinek?
Papíron zeng, remény lelkesít.*

*Szavakból szülni új világot,
s feledni, régi-ősi átkot!
Élek még eme örületben,
hogy hinni tudjak a lényekben.*

*Szavam el ne haljon ajkamon,
s múljon a mardosó fájdalom.
Távolból nem hallok visszhangot,
a jövő kinek szán jobb sorsot?*

*Nem leszek gyáva, hogy feladjam,
szavaim nem ütköznek falakba.
Magával ragad a szeretet,
s lelkeket emel a mennyekbe!*

Megáll a pillanat

*Lelkem világa, mint legszebb fények,
néha piros, sárga s zöldeskékek.
Varázslatosak ezek a színek,
mint zápor után, szivárvány ívek.*

*A Nap türkizre festi az eget,
míg a Hold, színt sohasem festeget.
Azúr selyem fonja át a Napot,
úgy érzem, a magasban szárnyalok.*

*Gyönyörködöm, s megáll a pillanat,
smaragdzöld csúcsok süvítő hangja,
hulló csillag szökik le a földre,
elnyeli a tenger éj kék gödre'.*

*Természet ölen zöldellő lombok,
üde színe ragyog az arcomon.
Rőt levelei ha hulldogálnak',
búcsút int a nyári ragyogásnak.*

Megtenni mindazt

*Poéták! Ti, mind nagyot akartok?
Világnak hangosan szavaltok?
A magatok módján eldalolni,
s ékes gyöngyből rímeket faragni?
Színes levél gyöngyként hull a fáról,
szirom is, ha lehull a virágról.
A fényben még élnek és virulnak,
illatuk száll, az őszben kihunynak.*

*Szavakból szülni egy új világot,
feledni, a régi-ősi átkot,
embernek maradni eme örületben,
önzetlenül hinni a lényegben.
Múló idő, mardosó fájdalom,
jaj-szavad el ne haljon, ajkadon!
Vésd az elmédbe a szent jeleket,
s megtenni mindazt, amit még lehet!*

Még álmodom

*Nem várok én semmilyen csodát,
mely elhozná a nagy kánaánt,
s a csillagokhoz emelne fel
csak úgy idilli szenvedéllyel.*

*Ölelő karodban lennék én,
pihenni újra ékes gyöngyként
lélegzeted szelíd zenéjén,
mint futó csillag holdas éjén.*

*Egy pillanat lenne az egész,
simogatna a bársonyos fény,
halkan szólna egy szimfónia
s reggelig fülünkben zsongana.*

*Még álmodom, kell a néma csend,
ne legyen semmi zümmögő nesz
mely buzdít, és szenvedélyt fakaszt,
vagy lecsillapít és elhamvaszt.*

Mi a fontos?

*Tanuld meg, hogy mi a fontos!
Az élet nem csipkés-fodros.
Nem találod helyed s utad,
nem éred el a vágyaidat?*

*Új célokat ír az élet,
sötétben lesznek majd fények.
Próbálj értelmesen élni,
harcolj, hogy ember tudj lenni!*

*Van lehetőség több ezer,
hisz tetre képes az ember.
A jövőd talán szép lehet,
éltet a remény s képzelet.*

Mily szép is lenne

*Ma a feltámadást ünnepeljük,
a régi időkre emlékezünk.
Jézus, ki meghalt a bűneinkért,
vállalva kint az emberiségért.
Fejére tettek töviskoronát,
szótlanul tűrte ostor csapását.
Vércseppek áztatták arcát, testét,
tömeg megalázta s kinevették.*

*Mária érezte a fájdalmat,
a megbocsájthatatlan borzalmat.
Kendőbe törölte verejtékét,
nézte gyermekének szenvedését.
De mi, gyarlók most is bűnben élünk,
miért áldozta fel magát értünk?
És legyőzte a halál hatalmát,
s nekünk adta az örök irgalmát.*

*Hozzon hát' a húsvét szeretetet,
szívekbe melegséget, jókedvet.
Szűnjön a gonosz e zord világban,
mily szép is lenne dicső' hazánkban!
A földön végre öröm születne,
űzd el a gonoszt, mentsd meg népedet!
Szeretet lakozzon a lelkekben,
lenne végre isteni kegyelem!*

Mintha szállna

*Hiszem, a lélek tükre a szem,
látom, mit a lelked benne rejt.
Ha boldog vagy én azt is látom,
a két szemed, amint felragyog,
tündököl, mint fent a csillagok,
az éjben mikor szállnak dallamok.*

*Mégis, ha szemedből könny pereg,
érezem, bánat ül a szíveden.
Megszólal távolban egy gitár,
te is tudod, ott belül mi fáj!
Mintha szállna feléd a bús dal,
benned szunnyad, a titkos óhaj.*

*Simogatja bánatos lelked,
mint őszi szél, a hullt' levelet.*

Mondd, miért?

*Mondd csak, szép az élet
s csupa ünnep?
Bánat nem emészt
a szívünket?*

*Órák, napok, évek rohanása,
mint a sötét felhők vonulása.
Virágszirmok is viharral szállnak,
mondd, ősszel itt miért maradnának?
Ó, viharok-vihara ne vidd el,
árván marad a virágok kertje!*

*Majd vágyódó szívekbe
visszatér:
az új tavasz és a nyári
napfény.*

*Életünk olyan lesz,
mint a tavasz,
higgyed, hogy így lesz,
s ez lesz a vigasz.*

*Álomból ébredünk,
jó az ünnep,
így nem kell majd csalódn
szüntelen.*

Ne hagyd!

*Csak a jobb és a szebb világról
papolsz, mely számodra sem mámor!
Egyre szürkébb lesz az életed,
magányodban távolba révedsz.
Vaj' te magad teszel-e érte,
hogyan szabad maradjon a lélek?
Elmennél innen, vajon merre?
Vándorolnál, mint a fellegek?
Madár is útra kél, jó az ősz,
jó a hideg tél és jó a köd,
helyét itt nem lelé', csak másutt.
Mondd, mért' megoldás a vándorút?
Nem teszel semmit, hogy jobb legyen,
inkább máshol keresed helyed?
Szemedben kihúny' a ragyogás,
s fejed felett az idő elszáll.
Ne hagyd, hogy a remény elhagyjon,
cselekvés helyett, csak könnyet ontsz'!*

*Szárnyalj újabb és szebb álmokért,
küzdj, hisz meg van rá minden esély!*

Ne mondd!

*Ne mondd, hogy így teljes
a világ!*

*Amikor egy helyben
topog mindenki,
hol a természet és
a lélek nem szabad!
Hol halkan trilláznak
a madarak,
hangosan csak a varjak
kárognak.*

*Hol nincs érzelem
és értelem,
egymás közt elnémul
a szeretet,
hol különbséget tesznek,
s nem lesz érték az ember!
Nőjön boldogan fel
minden gyermek:
szeretettel telve,
felnőttként legyen
munkája, háza s kenyere!*

Ne sajnáld

*Lelkedből szóljon igaz szavad,
mit ajándékba adsz másoknak.
Számodra is jöhet olyan nap,
mikor fájó lesz a pillanat.*

*A barátaid mind elhagynak,
kinevetnek és megbántanak.
Porba sújt és gyötör a bánat,
nem ismerik mi az alázat?*

*A szeretetet mélyre ásták,
barátok voltak sok éven át?
Ne sajnáld, kik a lelked sebeztek,
barátságot sosem becsülték.*

Nem hallja senki

*Csalogány a dalát
az éjben zengi,
a néma csendben,
ha nem hallja senki.
Én is a dalomat csak
este zengem,
mélyen elrejtve alszik
a lelkemben.*

*Oly édes dalt suttog
az éj a fülnek,
kezemben lant
és a betűk peregnek.
A szív ilyenkor
oly nagyokat dobban,
a lámpafény is
vele együtt lobban.
Jelzi tán', hogy itt van
velem a múzsa?
Vigasztal, el ne vigyen
búnak árja!*

*Remény s öröm,
mi lelkesít a dalra,
bánatot nem,
ajkam maradjon néma!*

Nem tudom...

*Nem tudom, miért kel fel a Nap
minden reggel és ragyog aznap?
Tudom, fényben virágok nyílnak,
s hogy őrködik a Hold hajnalig.
Bár, biztosan van rá felelet
miért ilyenek az emberek?
Gondolom a válasz az lehet,
szeretet szó róluk lepereg.*

*Talán kellene egy varázsszó,
amely minden szívhez elvezet.
Tűnő csendben, végtelen vágyak
felett álmvilág lengedez,
s szívekben ott lesz a szeretet
és halkán majd hálát rebegnek.
Felkelt nappal a lélek izzik,
hisz a szeretet naggyá válik!*

Nyáresti pillanat

*Ha mellettem vagy, ragyog újra
a fény,
szívembe költözik újra
a remény.*

*Ó' mennyi, de mennyi boldog
pillanat,
nem számolom a hosszú évek
alatt.*

*Jöhetnek a hideg és fagyos
telek,
nem számít, mert szemem
örömkönnyet ejt.*

*Mikor az árnyas éj vágyat
olt belénk',
elkápráztatsz úgy, mint ott
a nyári estén.
Álmaink ködén derengünk,
mint a fény,
jer' szeress, ölelj, mint akkor
réges'-rég!
Szellő játssza el, nekünk
a dallamot,
felidézve, nyáresti
pillanatot!*

*(Kalocsa Jánosnak,
szerető férjemnek)*

Őrizem

*Szerelmed úgy lángol, mint a tűz,
apránként és forrón hozzád fűz.
Félek talán mindez megéget,
ajkad, mikor csókol nagy hévvel,
szád kiáltja még, még - nem elég!
Hangod dallamot áraszt felém,
ez az örömdal csak a miénk,
hisz boldogság mind, mit ígérsz!*

*Szelíd láng nem hunyhat ki soha
a szívből, mindennap egy csoda.
A szemedben ragyog lázasan,
őrizem, te tudod legjobban.*

Ősz viharában

*Ősz a csókját fejemre rálehelte,
könnyet szitáltak a sötét fellegek.
Tétován hullt alá a sápadt hajnal,
gyöngyös cseppjei a fákon ott maradt.*

*A szél viharos kezével rácsapott,
jól végezvén' dolgát, illant szárnyakon.
Esőszag tekergett az erdő fölött,
mint az ősz hajsza a fürtjeim között.*

*Tűnő fénysugáron pillangó pihent,
szárnyalva lassan a magasba ívelt.
Ősz viharában a régi dalt hallom,
de, csak a hideg reszket a vállamon.*

*Testemet a nyár melege járta át,
emlékemben ott élt még az éjszakánk.
A viharos szél szétzúzta álmaink,
hamvadó lett a szerelmünk, s vágyaink.*

Parányi szikra

*Sarokban már szunnyad az éjszaka,
pislant felé a kihunyó lámpa.
Ölelő karok közt csitul a nesz,
lúktet az érzelem, illan a perc.*

*A Hold ragyog, beles az ablakon,
játszik a képzelet a falakon.
Függönyön bóbiskol' ezüst fénye,
árnyékával betakar az éjjel.*

*Álom szárnyán egy éji vallomás,
a vággyal teli, selymek vánkosán.
Reggel elszáll az édes pillanat,
éjből itt marad, parányi szikra!*

*Egyedül talál az álmos hajnal,
szomorún' ébred fel ismét a Nap,
nem vagy velem, nem fogod a kezem,
s nem hajthatom válladra a fejem.*

Pusztá kézzel

*Egyedül a világ ellen
pusztá kézzel, fegyvertelen,
csak a toll, - dühösen serceg,
végsőkig harcolok vele!
Szenved a ma és az élet,
mondd, hová tűnt a nap fénye?
Árny takarja a szemeket?
s nyögnek a szenvedő lelkek!
Kevés a szó, itt csoda kell,
jövő elszánt, hát harcra fel!*

*Istenem! Óvd meg népedet,
ne veszítsem el hitemet,
halld meg a néma sikolyom,
múljon el nyomor, s fájdalom!*

Reggeli napfény

*Fűszálon táncol az idő,
mélységes csend most hozzám jöjj,
mi körbevesz, azt üdvözöld!
Leszünk a reggeli napfény
és a holnapi túlélés,
s ha kell leszünk egy nagy csoda,
és semmit le nem tagadva.
Majd mindent újra kezdeni,
az újat magunkba zárni,
a régit mind elfeledni!*

*Legyenek szelíd álmaink
és őszinték a vágyaink,
hisz kecsegtet még a jelen,
a jövőben megtörténhet,
hogy igaznak vallja magát
ébredő tudattal a világ!*

Ritka vendég

*Tűnődöm, mért ilyenek az emberek?
Köszönés nélkül egymás mellett mennek,
autóból integet, öklét rázza.
nem tanult illemet az iskolában?*

*Nincs munkája, esztét már rég elitta,
ruhája kopott, látszik, hogy napszította'.
Az élet rohan, a családja szenved,
számukra soha nem lesz már kegyelem?*

*Olyan a kedve, nejével összekap,
ha nem jut ebéd az asztalra aznap.
Mint egy basa csak ül, sör a kezében,
pedig aprópénz rég volt a zsebében.*

*Ritka vendég nála, szép szó s szeretet,
lerí' róla a zaklatott élete,
Boldogságot nem nyújt a családjának,
elvonul a mélabús magányába.*

Rózsaág

*Lelkemnek legszebb udvarát
rózsa pompája járja át.
Bimbóinak friss illata
a lényemet beragyogja.*

*Harmatos vagy szép rózsaág,
napfény is lehajol hozzád.
Körbefonod a szívemet,
kelyhed harmatot csepegtet.*

*Fáradt testem hozzád képest
leáldozó halvány árnyék.
Cseppektől lesz, mind ami szép,
ringatózol a szél ölén.*

*Fény szunnyad, hervad virágod,
dér ül majd a sok-sok ágon.
Szirmod a szél messze fújja,
szememet is megríkatja.*

*Tavasszal, új napfényre vágysz,
most, ősz és tél világában jársz!*

Röpke érzés

*Édes ifjúság! Várj, ne menj még,
maradj itt, te ábrándos vendég.
Elszállnak a régi, szép évek
és a sok bolondos remények.*

*Nem feledjük a szép éveket,
szívbe zárt, csodás emlékeket.
Röpke érzés járja át testünk
újra és miért? Hogy szeressünk!*

*Nem marad itt semmi a múltból?
Nem szárnyalunk a boldogságtól?
Fájón és könnyes szemmel néha
múltba zárt lelünk marad néma.*

*Visszahozni az ifjúságot,
s meghódítani a világot
már nem lehet, Istenem de kár!
Tudjuk, az óra – egyszer lejár!*

Röpke varázs

*Már nem tudok úgy ragyogni,
önfeledten mosolyogni,
mint odafent a fényes nap,
vagy kislány mikor babát kap,
kertekben a virágözön
ha a napfény rózsát füröszt.*

*Tudom, a nyár is elmúlik,
szomorúan búcsúzik,
a derűs napok elszállnak,
hulló levelekkel itt hagynak.*

*Nem töprengek én a múlton,
bár, arcomon nyomott hagyott.
A jövő titkát kutatom,
mit tartogat, megálmodom!*

*Fut az idő, kis szökevény,
tarsolyában ott a remény.
Lehet, hogy csak játszik velem,
ezt elhinni, alig merem.
Jó volna, egy röpke varázs,
átélni boldog szárnyalást.*

Sorok felett

*Az asztalon fáradt penna' hever,
szétszórt fecniken a tegnap üzen,
ablak alatt az orgona virág,
tűnődik, hogy mivé lett a világ!
Fájó emlék a hófehér lapon,
belepi, hulló orgona szírom.*

*Gyenge a lét, gyenge a gondolat,
csak egyedül a sok-sok év alatt.
Elviselni ezt nehezen lehet,
ha nincs, aki adjon szeretetet.
Csak még egyszer lap fölé hajolni,
a fontosakat mind-mind megírni.*

*Célt, a jövőt, s utat megtalálni,
az igazságot el nem hallgatni.
Ha a pennából kifogy a tinta,
nem kerül semmi a fehér lapra.
Nem feladni, végsőkéig harcolni,
sorok felett: a Nap fog ragyogni.*

Szabadság lángja

(március 15)

*Utókornak legyen mit ünnepelni,
vívott szabadságért büszkének lenni,
akiknek szent volt az ország, a haza
többé a szolgasorsot nem akarta.*

*Szent lett ez a nap, megköszönjük néktek',
a szabadságunk legdrágább emlékét,
hisz a szabadság ott élhet igazán,
hol, azt mindenkor tisztelni akarják.*

*Költő szavára felelt a nép egyként,
tizenkét pontban megírták a reményt,
messze vitte a szél, szabadság dalát
s fújta, szép hazánk nemzeti zászlaját.*

*Ifjak, szívük fölé kokárdát tűzték,
haza akaratát őszintén hitték,
szemükben izzott az új kornak fénye,
március eszméje, ünnep jelképe.*

*Az emléküik él a nemzet szívében,
hol lángolt a szabadság szenvedélye,
dicsőítve március idusát,
és dalolták boldogan a himnuszát.*

*Életek vesztek, győzött az elszántság,
harcoltak ifjak, szent célért: szabadság!
Nyílt a tavasznak legszebb virága,
büszkeségük lett, nemzeti kokárda.*

*Dicsőség s hála elesett hősöknek,
hajtsunk fejet a bátor nemzedéknek,
fontos tett volt akkor a Nemzetinél,
nem feledhetjük, március eszméjét!*

Szerencse kereke

*Miért hiszem, hogy túl vagyok
minden jón',
és túl az élet nehezén
a rosszon' ?
Elhagynak szüntelen az évek,
s napok,
mint tavasz és tél, hogyha
tova oson.*

*Már nem szeretek gondolni
a múltra,
benne az életem, az ami
voltam,
és ami még vár rám, azt
nem tudhatom.
Oly jó lenne, ha ringatna
az élet,
ha varázsolna valami
szépet.*

*Szárnyára engedem
a képzeletem,
tudnom kell, mit rejteget
még az élet?
Jót forgat tán' a szerencse
kereke,
így nem leszek a sors
örök vesztese.*

Szeretet-mag

*Hova nem vezet út
mért hiszed, hogy az jó?
Járható utat keresd,
hol a Nap ragyog.
Út mentét fák ölelik
s zöldül' a lombjuk,
vigyázzák lépteid
nem vagy az adósuk.
Próbálj az életnek
hangosan örülni,
feledd a gondokat,
látod már kövülni.
Mert az életed úgyis
egy, nagy zűrzavar,
ha nem a régi, taposott
úton haladsz.*

*Ne engedd, a gazdagság vágya
vezessen,
lépj tovább, mutass példát,
szíved szeressen,
reményt, célt és a békét
a lelked leljen.
Út mentén kezed
szeretet-magot vessen,
hogy minden ember
a helyes útra leljen!*

Szeretni képes

*Az időskori szerelem
talán a legszebb vallomás,
hisz oly fényesen tündököl
a hosszú évnek alkonyán.*

*Az élet szép ajándéka,
mint „ fehér holló „ oly ritka.
A két kar ölel boldogan,
mindig együtt jóban-rosszban.*

*Tüzet csihol' a szívekben
s megszépíti az életet,
vidámságot és derűt ad,
ölel, mint az a régi nyár.*

*Kiülnek a kerti padra,
a fák árnya betakarja,
emlékeznek a szép múltra,
jó lenne átélni újra.*

*Fejük felett madár dalol,
harangszó csendül valahol.
Az ezüstjét szórja a Hold,
ily csodát még ő sem látott.*

*Vidám a szív és a lélek
hisz még szeretni is képes
Nem hagyják el egymást soha,
lehet az élet mostoha!*

*Az éj ölében álmodják
életük legszebb románcát!*

Szív, ha dobban

*Jaj, már megint itt van egy ünnep!
Töröm az agyam, hogy mit vegyek?
Legjobb lesz, ha, ma csak szeretek?
Vagy hagyjam, hogy ő is szenvedjen?
Sóvárog, jár-kei a lakásban,
őrült vágy oson a nyomában.*

*Kezét nyújtja, s karomba zárom,
boldogság néki', mily nagy álom.
Az éji csend titkot tartogat,
és szívébe váj a gondolat.
A szerelem bűvös ereje
őrzi a gyönyörű percekét.*

*Ha velem van, enyém a világ,
nyáron, s őszön, ha nyílik virág.
A csókja oly édes, mint a méz,
lánggra kap, a fénye ritka szép.
Szemében a szivárvány színe,
arcomon ég fölizzott fénye.*

*Hitünk erős, a mennybe emel,
bennünk, ma az érzés ünnepel.*

Szívedben marad

*Mindegy, hogy hova visz az utad,
majd eljő a holnap egy szép nap,
és az úton úgy tudsz haladni,
ne kelljen az álmod feladni.*

*Kertben még nyílik az ibolya,
nem fontos kinek vagy adósa,
látod előre ki mennyit ér,
mikor a gyertyaláng is leég.*

*Fáradt szíved új tavaszra vár,
gyenge, mint egy vergődő madár.
Gondolat az elmédben marad,
toll hegye lapodon elakad.*

*Ibolya szirma hull, messze száll,
a cél, az elv ifjabb korra vár.
A polcon magányos vers hever,
ki olvassa, egyetért veled.*

Tavas van

*Tavas van, selymes napsugár
karol át,
fák is, királyként hordják
a koronát.
Rászállnak lepkeként
a zöld levelek,
lengi szellő fúj, s rajt
csillogón lebeg.*

*Szalad tova a szél
kósza illattal,
A nap megcsillan
és könnyedén kacag
Belemarkol az ifjúi
szívekbe,
érzéstől már fent járnak
a mennyekben.*

*Tájnak ezernyi bokrán és
virágán
fény babrál szirmok közt,
a lepke szárnyán.
Simogatnám én is
e nagy világot,
tavasz s nyár enyém,
s én a tiéd vagyok!*

Távozz vírus!

*Kihalt terek, néma utcák
nap, mint nap és egymás után.
Ember kongat vészharangot,
álszent gyilkos vírust alkot.*

*Szellőn száguld, mint a Sátán,
sötét ékkő koronáján.
Ragályos kórt ránk lehelé'
vírust szüntelen cipelé'!*

*A beteg test gépek között,
ezzel végleg romba döntött.
A könnye hull patakokban,
család szíve érte dobban.*

*Szeretetben s összetartva
oltsuk be szívünk malaszttal,
vígan élünk eggyé válva,
megtisztulva új világban.*

*Távozz vírus határon át,
ellenszered már nyomozzák!
Koronád attól majd lehull,
s te, magad is végleg elmúlsz!*

*A kórt ránk szabadítottad,
de jött elénk egy szebb holnap.
Megtanultunk újra élni,
szabadnak lenni, s remélni!*

Trianon bűne

*Trianont szenvedni hat ország magyarja,
magát, mindig is ős-magyarnak vallotta.
Családok ezreit szakították széjjel,
szögesdrót a határ, igazolták ténnyel.*

*Mit tett sok ártatlan emberrel Trianon,
hazánkat megpecsételő hamis okmány?
Közös céllal, büntudattal fogtak össze,
az ősi hazát prédának adták közre!*

*Trianonban írták Európa bűnét,
igaztalan béke, hamis szerződését.
Ország egyharmadát mementónak hagyták,
határait körbe-körbe le szabdalták.*

*Miért kellett mindennek megtörténnie?
S mennyi embernek kellett megszenvednie,
és íme: győzött a bűn és a gonoszság,
otthonokban féltek, oda a szabadság!*

Tudnál-e?

*Tudnál-e még úgy szeretni,
ahogy gyermek az anyját öleli?
vagy úgy, ahogy a féltett
játékát dédelgeti?*

*Tudnál-e úgy reá nézni,
ahogy a Nap lenéz az égről?
s a szívedet melengetve
mesét sző a szerelemről?*

*Tudnál-e még hinni,
hogymint életed összekösd vele?
Létezik-e boldog szerelem,
olyan, mely nyomot hagy
a vérző szíveden?*

*Ha egyszer majd hálát rebegsz,
lelked úgy érzi nem elveszett
és az érzés még tisztán él,
ő melletted lesz, hogy egy
életen át vele lehess!*

Új évi ajándék

*Tündöklő csillagok az égen,
csillogón szikráznak az éjben.
Mindegyik ragyog, oly szépen,
mint a szeretet a szívekben.*

*Vajon mit kívánhatnék még
válságos időben, év végén?
Jobb legyen az új esztendőben!*

*Legyen bőség és türelem,
Barátság, megértés és egység,
talán másra nincs is szükség?*

*Egészségben teljen az évünk,
reménységgel minden percünk.
Hogy ne érjenek kétségek,
gyúljanak örömteli fények!*

*Gyermekek legyenek vidámak,
álmaik valóra váljanak.
Családnak kezdődjön új élet,
sikert, örömet amennyit lehet.*

*Őszülő fejekre küldjön az ég áldást,
eljövendő ne hozzon csalódást!
Ajándék lesz minden nap,
a boldogság,
arcokra üljön szeretet fénye,
a ragyogás!*

Ünnepet ülnek

*Veletek vagytok hófehér tájak,
fagytól szabadult kristályos ágak.
Felétek tekint a Nap sugara
s a könnyeket letörli szárazra.*

*Megtörlik a fény pára cseppjein,
s táncot jár az ágak levelein.
A csicsergő had ünnepet ülnek,
nyílnak virágok, duzzadnak rügyek.*

*Zöldbe boruló csoda szép barkák:
távolba néző aranyló sárgák,
hófehérbe öltözött hírnökök
és viruló égszínkék gyönyörök.*

*Türkiz színében tündököl a táj,
majd beragyog a szívem ajtaján.
Kecsesen libben az apró levél,
könnyű szellő ringatja könnyedén.*

*Esőcsepp lett hófehér pelyhekből,
áldásos percek a fellegekből.
Aranyló napfény kacsingat felém,
sugara ölel, tavasz ünnepén!*

*Kékre vált az este, mint a hajnal,
aranyos nap, ne hagyj még magamra,
nincs fent csillag, itt lent oly fénytelen,
nélküled sötét van, s reménytelen.*

*Dacos, néha haragos büszke ég,
opálos színében ragyog a kék!*

Ünnepi csoda

*Bearanyozza még a fény,
úton a hársak levelét.
Látod, ezt a késői fényt?
Kíséri már az őszi szél.*

*Az est szürke leple alatt
egy magányos vándor halad,
csak Isten tudja hova tart,
a szívében még sincs harag.*

*Látod, a kerti színeket?
A sok virág mind didereg.
Szirmain az est dere ring,
harmatcseppek pompája mind.*

*Lelkem e pompát ringatja
s a tél zenéjét hallgatja.
Érzed az ünnepi csodát?
Szeretetet, a ragyogást!*

Vár a holnap

*Olyan az élet, mint futó felleg,
ha viharos nyári esőt kerget,
de néha kivillan a nap fénye,
s eléd borulnak a várt esélyek,
mert nélkülük nem élet az élet.
Olykor földig tapos, rideg s gonosz,
sebet ejt rajtad és tova oson.
Ne hátrálj, ott van előtted a cél,
hited legyen erős, edzett acél.
Hazádban élni és szeretni jó,
hol a békére lelni volna jó!*

*Az utadon apró fények gyúlnak,
csodákat remélve vár a holnap.
Pengesd hát' újra a jövő dalát,
hisz küzdelem után megnyugvás vár
és harc nélküli életet kínál!*

Vigyázz rá!

*Milyen szép is az a boldogság,
mint üde tavaszi ragyogás.
Szeretet, mi a szívből fakad
és mindörökre ott is marad.*

*Vágyón nyújtod felé a kezed,
az éjben szunnyadó szerelem,
érezed, ha lehunyod a szemed,
szívből szeretni, egyszer lehet.*

*Időnként, mint virág szirma,
az illata bódultan hívna.
Vigyázz rá, ápold, mert elhervad,
utólag, csak magad vádoljad.*

*Őrizd, a régi emlékeket,
hogy legyen majd mit dédelgetned
kis szobádban, a félhomályban,
a csodát. magad előtt lássad.*

Villám vágat

*Soraim a bensőmből fakad
és benne az elrejtett szavak.
Nem lehet érezni, nem látszik,
de, a szívemben ott sugárzik.*

*Keresem a szót, a rímeket,
hogym írtam egyszerű életem.
Nem várok távoli csodákat,
hogym még élek, az Úr csodája!*

*Gondolatok felhőként szállnak,
szavakon néha villám vágat,
álomban jövő képét látom,
ott vagyok, s a félelem átfon.*

*Rémült arcok sírnak az éjben,
vaj', mért nem élhetnek békében?
Anyák, gyermekek hosszú sora,
otthont hagyva, indulnak útra.*

*A sok idős egyedül marad,
várják, hogym ledőlnék a falak!
Némi vigaszt az Úrtól várnak,
hagym eljő' a nap végső órája!*

Virágot bont

*Simogat reggel a meleg fény,
nyár heve, - tűző nap tenyerén,
szalad felém a lenge szellő,
a Nap is, még alig felkelő.*

*Sugara befesti a tájat,
a végtelen csupa káprázat,
képzeletem szabadon repked,
madárdal táncra hívja lelkem.*

*Micsoda dal, csendben hallgatom,
átölel ez a nagy nyugalom.
A táj akár egy festett vászon,
mint az éjben a legszebb álom.*

*A lombokon ezüst fényfüzér,
tetszeleg levelek közt, üdén,
e csendben virágot bont a vágy,
az egyetlen, szerelem-varázs.*

Válogatott versek tartalomjegyzéke

2022

<i>Impresszum</i>	3
<i>Kedves Olvasó</i>	4
<i>Az én városom</i>	6
<i>A mi folyónk</i>	7
<i>Ide tartozom</i>	8
<i>Látni akarod</i>	9
<i>Somogyi lankák</i>	10
<i>A cél, a hit</i>	11
<i>A fák hegyén</i>	12
<i>A jövőendő</i>	13
<i>Ábránd</i>	14
<i>Ajkam zengje</i>	15
<i>Álmodunk</i>	16
<i>Anyai szív</i>	17
<i>Apró gyöngyszemek</i>	18
<i>Árnyak és fények</i>	19
<i>Átölel a zene</i>	20
<i>Az álmok</i>	21
<i>Az én Rónám!</i>	22
<i>Az idő</i>	23
<i>Az idő szele</i>	24
<i>Béke</i>	25
<i>Csendünk percében</i>	26
<i>Csokorba kötöttem</i>	27
<i>Daloló madár</i>	28
<i>Doni hősök</i>	29
<i>Édesanyám</i>	30
<i>Égi ajándék</i>	31
<i>Életutam</i>	32
<i>Életünk</i>	33
<i>Elszállt emlék</i>	34
<i>Embernek maradni</i>	35

<i>Érzem illatát</i>	36
<i>Ezüstsínű éjszakán</i>	37
<i>Feketét sző'</i>	38
<i>Félek</i>	39
<i>Friss illatot lehel</i>	40
<i>Fodros blúz</i>	41
<i>Gyermekem</i>	42
<i>Hiszem</i>	43
<i>Hittel telve</i>	44
<i>Hol késik?</i>	45
<i>Húsvéti ima</i>	46
<i>Igaz úton</i>	47
<i>Ifjúság szele</i>	48
<i>Itt, a földön</i>	49
<i>Jó lenne hinni</i>	51
<i>Karácsonyi szeretet</i>	52
<i>Karodban</i>	53
<i>Két szemedben</i>	54
<i>Kinyílna szívem</i>	55
<i>Költészet napjára</i>	56
<i>Könnyezve búcsúzik</i>	57
<i>Legszebb este</i>	58
<i>Lehull a függöny</i>	59
<i>Leselkedő magány</i>	60
<i>Ma...(január 22)</i>	61
<i>Magához ölel</i>	62
<i>Már látom</i>	63
<i>Mardosó fájdalom</i>	64
<i>Megáll a pillanat</i>	65
<i>Megtenni mindazt</i>	66
<i>Még álmodom</i>	67
<i>Mi a fontos?</i>	68
<i>Mily szép is lenne</i>	69
<i>Mintha szállna</i>	70
<i>Mondd, miért?</i>	71
<i>Ne hagyd!</i>	72

<i>Ne mondd!</i>	73
<i>Ne sajnáld!</i>	74
<i>Nem hallja senki</i>	75
<i>Nem tudom</i>	76
<i>Nyáresti pillanat</i>	77
<i>Őrizem</i>	78
<i>Ősz viharában</i>	79
<i>Parányi szikra</i>	80
<i>Pusztta kézzel</i>	81
<i>Reggeli napfény</i>	82
<i>Ritka vendég</i>	83
<i>Rózsaág</i>	84
<i>Röpke érzés</i>	85
<i>Röpke varázs</i>	86
<i>Sorok felett</i>	87
<i>Szabadság lángja (március 15)</i>	88
<i>Szerencse kereke</i>	90
<i>Szeretet-mag</i>	91
<i>Szeretni képes</i>	92
<i>Szív, ha dobban</i>	94
<i>Szívedben marad</i>	95
<i>Tavas van</i>	96
<i>Távozz vírus!</i>	97
<i>Trianon bűne</i>	98
<i>Tudnál-e?</i>	99
<i>Új évi ajándék</i>	100
<i>Ünnepet ülnek</i>	101
<i>Ünnepi csoda</i>	102
<i>Vár a holnap</i>	103
<i>Vigyázz rá!</i>	104
<i>Villám vágat</i>	105
<i>Virágot bont</i>	106
<i>Tartalomjegyzék</i>	107

*Nincs olyan ékkő, mi betöltené
az ürességet a szívedben. Ott
őrizd a kincset, amit a földön keress,
s ne a fellegekben.*

*Ott rejtőzik egy dalban,
egy meghitt pillanatban.
Attól ne tarts, hogy elfecsérli' szíved,
hisz éjjel s nappal őrizi azt!*

Kalocsa Zsuzsa